

အောင်မြင်စာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြပုလဲခင်
ချစ်တဲ့စိတ်

ချစ်တဲ့စိတ်

(၁)

ဘယ်သူကများ ဘယ်လို ကိုယ်တွေ့ခံစားမှုဖြင့် သတ်မှတ်ခဲ့သည် မသိ၊ ရွက်နု လက်မခံချင်။

မိန်းမသားဘဝမှာ ပျော်စရာနေ့ သုံးခုရှိသည် တဲ့ ။

နားသမင်္ဂီလာနေ့။

ဘွဲ့ယူသောနေ့။

မင်္ဂလာဆောင်သောနေ့ ... ဟူ၍ ။

မဖြစ်နိုင်၊ ခု ရွက်နု မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ နေ့။ ဘယ်မှာ ရွက်နု ပျော်ရလို့လဲ။ ခုချိန်ထိတော့ အပျော် လုံးဝမရသေး။

မနက်ပိုင်းက နှစ်ဘက်မိဘနှင့် အသိသက်သေ ဂုဏ်သရေရှိ ပုဂ္ဂိုလ် စုံတွဲကြီးများ ရှေ့မှောက်၌ လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးသွားပြီ။ ပျော်လည်း မပျော်ရချေ။ သတို့ သားဆိုသောလူ၏ မျက်နှာကို သေချာ စွာပင် မကြည့်လိုက်ရသေး၊ လူကြီးတွေကြားထဲဆိုတော့လည်း အနည်းငယ် ရှက်တာလည်း ပါသည် ။ ရင်ခုန်ဖို့ ဆိုတာလည်း ဝေးနေသည် ။ လူကြီးတွေကြားထဲမှာ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။

လူကြီးတွေကလည်း ရွက်နုမိဘတွေတင် မဟုတ်၊ သူ့မိဘတွေကပါ ရိုးသားကြဟန်ရှိသည် ။ ဝတ္ထုတွေ ရုပ်ရှင်တွေထဲကကဲ့သို့

"ဟဲ့ ... သမီး၊ သားက ပန်းစိုက်တာ ဝါသနာပါတယ်၊ ပန်းခင်းထဲ လိုက်ပြပါဦးလား"

ဟု လည်း ဘယ်သူကမှ မပြောကြ။

နံနက်စာ မင်္ဂလာဆွမ်းအဖြစ် ဘုန်းကြီးဆယ်ပါး ဆွမ်းကပ်ပြီး မင်္ဂလာထမင်းစားတော့လည်း လူကြီးတွေကြားမှာ ဘယ်မှာ လဲ ပျော်စရာ။

ဘယ်မှာ လဲ ရင်ခုန်စရာ။

ထို့ကြောင့် မိန်းမသားဘဝ ပျော်စရာသုံးခု ရှိသည် ဆိုတာကို ဤကိုယ်တွေ့ ခံစားချက်တစ်ခု တည်းနဲ့ ဖျက်ပစ်ချင်သည် ။

"ဟဲ့ ... စနိုး မပြင်သေးဘူးလား၊ နင့်အလှပြင်ဆရာမက အိမ်လာမှာလား၊ နင်က သွားရမှာ လား"

ဘွားဘွားက ဝရန်တာရှိ ဒန်း၌ စိတ်ထဲ မကျေနပ်မှုဖြင့် လှုပ်ယမ်းထိုင်နေသော ရွက်နုကို သတိပြုမိသည် နှင့် ရောက် လာပြီး မေးလိုက်သည် ။

မေးသူရှိမှ ပို၍ စိတ်ကောက်ချင်သည် မှာ လူသားသဘာဝ ဖြစ်မည် ထင်ပါသည် ။ နှုတ်ခမ်းစု ဝိုင်းဝိုင်းလေးကို ပို၍ ချွန်ပြလိုက်ပြီး

"ဘွားကလဲ ... ဘယ်အချိန် ရှိသေးလို့ လဲ"

"ဟဲ့ ... လေးနာရီ ရှိပြီလေ"

"ဧည့်ခံပွဲက ခြောက်နာရီမှ စမှာ ကိုး၊ ကိုမာကို လေးနာရီခွဲမှ မှာထားတာ"

"မိပုမလား ... သတို့ သားကကော ဒီမှာ ပဲ ပြင်မှာ လား"

"သိပါဘူး ... သူ့ဘာသာသူ ပြင်ချင်တဲ့ ဆီပြင်၊ မပြင်ပဲလာလာ၊ အိုးမဲ

ပဲ သုတ်လာလာ၊ အရေး မလုပ်ပါဘူး၊ သူ့တာဝန် သူသိပေါ့"

"ဟဲ့"

ဟုတ်တယ်။ ရွက်နု ကျွဲမြီးတိုနေသည် ။ တကယ်ဆို လက်မှတ်ရေး
ထိုး လက်ထပ်ပြီးကတည်းက သူနှင့် သက်ဆိုင်နေပြီ။ အဝတ်အစား
တွေ အားလုံးလည်း မင်္ဂလာဦးအခန်းထဲက ဗီရိယံ ရောက်ရှိ နေပြီ။ သို့
သော် လူက ယောင်၍ တောင်မဝင်၊ သူ့အစ်မ စုံတွဲ လာပို့ထားပြီး ပြင်ဆ
င်သွားခဲ့သည် ။ အဲဒီ တုန်းကလည်း သူ့ကို မမြင်ရ၊ ခုလည်း နေခဲ့လို့ ရရဲ့
သားနဲ့ ပြန်လိုက်သွားသည် ။

စေ့စပ်ထားတုန်းက တစ်ခါ၊ ဒီနေ့တစ်ခါ၊ ဒါပဲ တွေ့ရသည် ။ သူ့မျက်
နှာကိုများ ရွှေချထားလို့ လား။

ဒါများ "ကောင်လေးက သမီးကို အရူးအမူးဖြစ်ပြီး သူ့မိဘတွေကို အ
တင်းချက်ချင်း စီစဉ် ခိုင်းတာတဲ့ "

ယုံချင်စရာကြီး။

သူပုံစံက အေးတိအေးစက်၊ သူ့ကို မိဘတွေက အတင်းအကျပ် စီစဉ်
၍ မလွှဲမရှောင်သာပဲ ဝတ်ကျေတန်းကျေ လက်ထပ်ရသည့်ပုံမျိုး။ အဲဒါ
ရွက်နု ဖြစ်ရမှာ ။ အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးပါဘူး ဆိုတော့ ရွက်နုကို သ
မီးကညာ အခါမလင့်စေနဲ့ ဆိုရိုးစကားအတိုင်း နားချစီမံလို့ သာ လက်ခံ
လိုက်ရ သည် ။ ရွက်နု လက်မထပ်ချင်သေး။

"အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ"

ဟု မသိသေး၊ မခံစားရသေးသော ရွက်နုမှာ အိမ်ထောင်သည် ဘဝ
ရောက်ပြီးမှ အချစ်ကို ပြန်လည်တူးဖော် ရှာဖွေရမည်လား။

"ဟဲ့ ... စနိုး၊ အလှပြင်ဆရာမ ... အဲ ... ဆရာမဟုတ်ပါဘူး၊

ဘာဖြစ်ဖြစ် ရောက်နေပြီ၊ သွား ပြင်ချေတော့"

ရွက်နု မထချင်ထချင် ထလိုက်သည် ။ ဘွားအပြောကို ရယ်ချင်သလို လို ဖြစ်မိသော်လည်း မရယ်တော့ချေ။ သတို့ သား၏ အပေါ် မကျေနပ်စိတ်တွေက များ နေသည် ။ သူ့ယောက်ဖနှင့် အမ သူ့သူငယ်ချင်း ဆွေမျိုးများ ပင်လျှင် ဧည့်ခံပွဲအတွက် ဝိုင်းဝန်းပြင်ဆင်ပေးရင်း နေခဲ့ကြသေးသည် ။ သူက ပြန်သွားသည် ။ သူကများ ရှက်ရသည် ရှိသေး၊ ပြောင်းပြန် ကောက်ညှင်းက မစေးပဲ ဆန်ကြမ်း က စေးနေရသည် ။

အလှပြင်ရန်အတွက် သူတို့ မင်္ဂလာဦး အိပ်ခန်း၌ ပြင်မလားမေးခြင်းကိုပင် ရွက်နု ငြင်းဆန် လိုက်သည် ။

"ရွက်နု အိပ်ခန်းမှာ ပဲ ပြင်မယ်"

ခုနော် ရွက်နုကို အားလုံး အလိုလိုက်ကြသည် ။ မျက်နှာအညှိုးမခံ။ နဂိုကလည်း အထွေးဆုံး ဖြစ်၍ အားလုံးအလိုလိုက်ကြသည် ။ "သောက ဆိုတာ ဂျုံနဲ့ လားဟင်" ဟု မေးယူရလောက်အောင် သောက ကင်းဝေး သူဖြစ်သည် ။

ယခုမှ သတို့ သားဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြောင့် ရွက်နု၌ သောကစိတ် ဝင် ရသည် ။

"လှပြီးသားကို ပြင်ရမှာ ဆိုတော့ ပြင်ပြီးရင် ဘရဏီ နတ်သမီး ငိုသွားလိမ့်မယ်"

"စနိုး ဘာဖြစ်နေတာလဲ မြေး"

ဘွားဘွားက သူ့ကြေးမုံမလေး ရွက်နုမျက်နှာ မသာမယာရှိခြင်းကို ကြောင့်ကြစွာ မေးသည် ။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

"ဘာမှ သာ မဖြစ်တယ်၊ မြေးမျက်နှာ ညှိုးနေတယ်"

"ဘွား ထင်လို့ ပါ"

"အေးလေ ... ထင်တာပဲ၊ မဖြစ်တာ ကောင်းတာပေါ့၊ မင်္ဂလာယူရမယ့် အချိန်မှာ မင်္ဂလာပြီး လေး ပြီးနေတာ မင်္ဂလာအရှိဆုံးပေါ့"

ဘွားဘွား စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြုံးပြလိုက်သည်။ မိမိအား ချစ်သော ဘွားကို အသက် ရှစ်ဆယ်ကျော်မှ ဒုက္ခမပေးချင်တော့ပါ။ ယခင်က ဘွားဘွားကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို တိုင်ပင် ဖော်တိုင်ပင်ဖက် ထားကာ ပုဏ္ဏားတိုင် လုပ်နေကျ။

ယခုတော့ ပြောရလည်း ခက်နေ၍ ရင်ထဲ၌ သာ မြို့သိပ်ထားလိုက်သည်။

အလှပြင်ခြင်းကို သုံးဖက်မြင် မှန်များ ၌ ပေါ်လာသော လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ရင်းဖြင့် အာရုံလွှဲ ပြောင်းလိုက်သည်။

သို့သော် ရုပ်ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် ရှုတေတေ မှန်ကုပ်ကုပ်ပုံစံ ပေါက်နေသော သတို့ သား၏ မျက်နှာကို ပုံဖမ်းကြည့်ရင်း စိတ်တို့ ကတော့ လွင့်ပါးလျက်ရှိသည်။

သတို့ သမီး၏ ဂဏှာမငြိမ်သော ခံစားမှုမျိုးလား၊ ရင်ခုန်ခြင်း မဟုတ်သော ခံစားမှုမျိုးမှန်း တော့ မိမိကိုယ်သာလျှင် အသိဆုံး။

အပျော်ဆုံးနေ့ဟု မှတ်တမ်းတင်နိုင်ရန်တော့ နာရီများ စွာ ကျန်ပါသေးသည်။

(၂)

"အားပါးပါး ... လှလိုက်တာ မြေးလေးရယ်၊ ဘွားပြောတဲ့ ပုံပြင်ထဲက စနိုးဂိုက်ကလေး ရောက်လာသလိုပါပဲလား"

ပင်စင်စား ဆရာမကြီးဟောင်း ဘွားဘွားက ထုံးစံအတိုင်း ခေတ်မီစေသော စကားလေးများ ဖြင့် ရွက်နုကို မြှောက်ပင့်ချီးကျူးလိုက်သည်။ ။

"လာကြည့်စမ်းဟေ့ ... ငါ့မြေးလေး စနိုးဂိုက်ကို"

ဘွားဘွားက သူတင်မက မြင်မြင်သမျှ လူအားလုံးကို ချီးမွမ်းစေခြင်းကို ပီတိနှလုံးဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီး ခေါင်းညိတ်ကာ ခံယူချင်သေးသည်။ ။ အခန်းဝမှ ဖြတ်သွားသမျှ လူရိပ်မြင်သည် နှင့် လှမ်း ခေါ် ကြွားလိုက်ပါသေးသည်။ ။

ဘွားဘွားကြောင့် ရွက်နု အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

"ဘွားအေ ကြွားမယ်ဆိုလဲ ကြွားစရာပဲကိုး၊ သတို့ သမီးလေးက အရမ်းကို လှနေတာပဲ၊ သတို့ သားတော့ ခဏခဏ ခလုတ်တိုက်မလား၊ မှောက်လျက်ပဲ ချော်လဲမလား မသိဘူး"

ကျီစယ်သူက ကျီစယ်သည်။ ။ ရွက်နုရင်ထဲ လှိုက်ဖို့လာသည်။ ။ အလှဋီကာကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဖွင့်နေကြသည်။ ။ မိမိ တကယ်ပဲ လှလေသလား၊ မှန်ထဲ၌ အဖြူရောင် သတို့ သမီးဝတ်စုံ လေးနှင့် မှန်နေအောင် လှသော မိန်းကလေးသည် မိမိရွက်နုပါလား။

မကြာခင် အပျိုဘဝကို စွန့်လွှတ်ရတော့မည့် သတို့ သမီးလေး ရွက်နု ပါလား။ မိမိကိုယ်ကို နှမြောသလို ခံစားလိုက်ရပြန်သည်။ ။

တစ်ဆက်တည်း မှုန်တေတေ သတို့ သားကို မြင်ယောင်လာတိုင်း ပို၍ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမိ သည် ။ သတို့ သားသည် မိမိကို မချစ်ဘဲနှင့်များ မိဘတွေ သဘောကျ လက်ထပ်သူ ဖြစ်ပါက ကိုယ်ကျိုးနည်းရလိမ့်မည်ထင်၊ ကိုယ်ချစ်လည်း မရ၊ သူချစ်လည်း မရ ဖြစ်နေပြီထင်။

"ဘယ့်နှယ့် ... မျက်နှာထားတော် ညိုနေရတာလဲ ရွှေမင်းသမီးလေးရဲ့ ၊ မင်္ဂလာယူရမယ့် အချိန်မှာ ပြုံးစမ်းပါ"

"ဒါထက် သတို့ သားကော မမြင်ပါလား၊ ဘယ်အခန်းမှာ သွားပြင်နေလဲ"

"ဟွန်း ... သူလား ပြင်မှာ ၊ မှုန်တေတေနဲ့ "

မကျေနပ်သံက ကျိတ်မနိုင် ခဲမရ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားမိသည်။ ။

"မပြင်ဘဲနဲ့ တော့ မနေပါဘူးဟယ်၊ အနည်းဆုံး ခေါင်းကိုတော့ ကျော့နေအောင် ဖြိုးရမှာပဲ၊ မဟုတ်ဘူး လား ရွက်နု"

"ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် ... စေ့စပ်တဲ့ နေ့ကတောင် သူ့ဆံပင်က ဖိုသီဖတ်သီ"

သူငယ်ချင်းတွေ ရောက် လာပြီဆိုတော့လည်း ခံစားချက်လေး ပွင့်ထွက်လာသည်။ ။

"ခုတော့ ခေါင်းတော့ ဖြိုးမှာ ပါ၊ သူ ဘယ်မှာလဲ"

"သိဘူး"

"ဟောတော့ ... လူကြီးမင်းက ခုထိ ကြွချီတော်မမူလာသေးဘူးလား၊

ကိုယ်တို့လို ရင်းနှီးတဲ့ လူတွေတောင် ရောက်နေကြပြီ"

"လာမှာ ပေါ့အေ ... အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်"

မြေးနားက တစ်ဖဝါးမှ မခွာသော ဘွားဘွားက စိန်နားကပ်ကြီး တခါခါနှင့် ဝင်ပြောလိုက် သည် ။ ဘုရားသွား ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းများ ၌ ရိပ်သာဝင်နေသည် က များ တတ်သော ဘွားဘွားသည် ပုလဲနားကပ်လေးမှ လွဲ၍ ဘာရတနာကိုမှ ဝတ်ဆင်ခဲ့ခြင်းမရှိချေ။ ယခုတော့ ဘွားဘွားဒေါ်မာလာကို ဒေါ်စိန်မမဟု ကင်ပွန်းတပ်ရလောက်အောင် စိန်ဘီးတန်း၊ စိန်ဆံထိုး၊ စိန်ဘယက်၊ စိန်လက်ကောက်၊ စိန်လက်စွပ်တွေ ကလည်း လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း အနားမှ လူတွေ မျက်စိကျိန်းစပ်စရာ ဖြစ်ကုန်ရသည် ။ မြေးကိုလည်း နဝရတ်ကိုးသွယ် ပြည့်အောင် ဆင်ထားသည် ။

အချစ်ဆုံး မြေးမလေး၏ မင်္ဂလာပွဲမို့ ဂုဏ်ပြုဝတ်ဆင်နေခြင်းဟု ကြေညာထားသဖြင့် ...

"ဘွားဘွားက ကြွားချင်ကြွားချင်တယ်ပေါ့" ဟု ပြောသည့် လူများ ပါးစပ်ပေါက် ဝိတ်သွား ကြသည် ။

ပုဝါ၌ စိန်ပွင့်များ ထိုးထားလိုက်သေးသည် ။ မြေးကိုကော ကောင်းပေညွန့်ပေဆိုသမျှတွေ ဝတ်ဆင်ပေးရုံမက ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ လိုသမျှကို ပြောဆိုဖြည့်ဆည်းပေးနေသည် ။

ရွက်နု အမေတို့ က အနားပင် မသီတော့၊ ဘွားအေကြီး၏ အသည်းကျော်မလေး မင်္ဂလာပွဲ ဖြစ်သဖြင့် သူတို့ ပူစရာ မလိုတော့။ ဘွားအေကြီးက လိုလေသေး မရှိ၊ စီမံပေးလိမ့်မည်ကို သိရှိနေခြင်းကြောင့်ပင်။

"ဟဲ့ ... ဖုန်းလေး ဘာလေး ဆက်ကြပါဦး၊ မောင်နိုင်ရှင်းတစ်ယောက် ရောက်မလာသေး ဘူး"

"သူ့မိဘတွေတောင် ရောက်နေကြပြီပဲ၊ သွားမေးလိုက်ဦးမယ် အမေ"

သမီးအလှကို လာချောင်းအကြည့်၌ ဒေါ်ခင်မလေးကို ချက်ချင်းပင် ဒေါ်မာလာက ခိုင်းလိုက် သဖြင့် ပြန်ထွက်သွားရသည်။

ငါးနာရီခွဲနေပြီ၊ ခြောက်နာရီဆိုလျှင် ပရိသတ်တို့ ရောက်လာတော့မည်။ ပွဲထုတ် ဧည့်ခံရတော့ မည်။

ရွက်နုသည် မှန်တင်ခုံပေါ်မှ စားပွဲတင်နာရီလေးကို ကြည့်ပြီး ရင်ဝယ် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာ လေပြီ။ ခုမှ တကယ် ရင်ခုန်ရပြီကော၊ သတို့သားရေဟု သာ အော်ဟစ်လိုက်ချင်သည်။

ဟုတ်နေပါပြီ၊ သူ သက်သက်ရွဲ့နေတာ၊ သူ့မိဘတွေ သဘောကျ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသော မင်္ဂလာပွဲဖြစ်၍ တတ်နိုင်သမျှ ဆန္ဒပြနေသည် ထင်ပါရဲ့။

ရွက်နုက ဖြစ်ရမယ့်ကိစ္စတွေကို သူကပဲ ဖြစ်နေရသေး။

မိခင်ကို ရိပ်ခနဲ မှန်မှ တစ်ဆင့် လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ဘွားဘွားကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည် ထင်။

"မြေး ... ခဏနော်၊ အချိန်တန်မှ ဘွား လာခေါ်မယ်"

ဟု ဆိုကာ ဘွားဘွား လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားသည်။

"ဟဲ့ ... မိကောကံ၊ ဘွားတို့ ဘာပြောနေကြသလဲလို့ သွားနားထောင်စမ်း"

ရွက်နုအတွက် သီးသန့် အဖော်ခေါ်ထားပေးသော မိကောက်ကို ခိုင်းလိုက်သည်။ သိချင်စိတ် က ပြင်းထန်နေပြီကိုး။ မိတ်ကပ်ဆရာတွေကလည်း အိမ်သားတွေ၊ အရံတွေကို အခြားအခန်း၌ သွားပြင်ပေးနေရသဖြင့် ရွက်နုအခန်း၌ လူရှင်းနေသည်။ လူရှင်းနေသည်ဆိုသည့်တိုင် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ဝေနှင့်ခိုင်မာ ကျန်နေသေးသည်။

"နင့်လူက လှသလား"

"ပုံဆိုးပန်းဆိုးကြီး"

"ဟုတ်ရဲ့ လားဟယ် ... အန်တီတို့ ပြောတော့ လူချောဆို"

"ချောပါလိမ့်မယ် အားကြီး ... မှန်ကုပ်ကုပ်နဲ့ "

"အဟင်း ... ဟင်း၊ မှန်ကုပ်တာနဲ့ မချောတော့ဘူးလား"

"ဒါတော့ မသိဘူး၊ ငါ့မျက်စိထဲတော့ မလှတာ အမှန်ပဲ"

"အဟေး ... မလှများ မလှပေလို့၊ ဗျိုင်းဖြူမလေး ဖြစ်နေပြီ"

"အံ့မယ် ... ဒါကတော့ ပွဲချိန်နီးလို့ မလာသေးတော့ စိတ်ပူတာပေါ့"

ရွက်နု ဖြေရင်းနှင့် တကယ်ကို ရင်ပူနေလေပြီ။ အချိန်မီ မရောက်လာပါက ...

မိကောက် ဝင်လာသည်။

"ဘာတဲ့ လဲ"

အငမ်းမရ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"ကိုနိုင်ရှင်းမိဘတွေက သူတို့ ထက်အရင် အိမ်က ထွက်သွားတာတဲ့

"မြတ်စွာဘုရား"

"သူတို့ လည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အမျိုးတွေကို လွှတ်ပြီး ရှာခိုင်းနေတယ်"

"ဟင် ..."

ရွက်နုတစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောတို့ လှည့်ပတ်မှု
ရပ်ဆိုင်းသွားလေပြီထင်။

ဝေပခုံးကို ကမန်းကတန်း လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ရသည် ။ ဝေက လှမ်း
ထိန်းရင်း ...

"လက်တွေ အေးစက်လို့ ပါလား၊ လာမှာ ပါ ရွက်နုရယ်၊ မင်း သတို့
သားက မင်းအတွက် မင်္ဂလာဦး လက်ဆောင်တစ်ခုခု ရှာနေလို့ ဖြစ်မှာ
ပါ"

"ဟုတ်မယ် ရွက်နု၊ အချို့ယောက်ျားတွေကလဲ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တယ်၊
မင်္ဂလာဦး လက်ဆောင်အဖြစ် အမှတ်တရလေးဖြစ်အောင် ပေးချင်
တတ်ကြတယ်၊ ဒါမှ ဆံဖြူသွားကြေတဲ့ အခါ ပြန်စားမြုံ့ပြန်ရအောင်လို့
လေ၊ ဟင်း ... ဟင်း"

ရွက်နု ဖြေသာအောင် သူတို့ ဝိုင်းဝန်းဖြေသိမ့်ပေးနေခြင်းသာဖြစ်မည်။
ရွက်နု သိသည် ။ ရွက်နုကို ထားရစ်ကာ သူ့ရည်းစားနောက်သို့ လိုက်
သွားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရွက်နုကို မချစ်လို့ သာ စေ့စပ်ပြီး လက်မထပ်
ခင်ကြား နှစ်လတာ ကာလ၌ လည်း လုံးဝလာမတွေ့၊ နှစ်ဦးချင်း တွေ့
ဆုံမှု ဆိုတာ ဝေလာဝေး၊ ရွက်နုကို မချစ်တာ သေချာသည် ။ ရွက်နုကို
ထားသွားပြီထင်။

တဖွဲဖွဲ ရောက်နေသော ဧည့်ပရိသတ်များကြား ရွက်နုမျက်နှာ မည်

သို့ ထားရမည်နည်း။

ခြောက်နာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်သာ လိုတော့သည် ။

"သတို့ သမီးရေ ... ရော့ ... မောင်တော်က ချစ်သက်လက်ဆောင် အရင်ပါးလိုက်တယ်၊ ခြောက်နာရီ ထိုးတာနဲ့ သူရောက်လာမယ်တဲ့ "

ပန်းအလှစက္ကူနှင့် လှပစွာ ထုပ်ပိုးထားသော လက်ဆောင်ထုပ်ကို လှမ်းမယူနိုင်ပဲ ကြောင် ကြည့်နေမိသည် ။

"ရွက်နု ခေါ် စနိုးဂြိုက်လေးအတွက် အမှတ်တရဖြစ်စေရန် လက်ဆောင်ဆိုပါလား ... ဖွင့် လိုက်ရမလား"

"အင်း ..."

ရွက်နု၌ အားအင်ကုန်ခမ်းနေသလို ခံစားနေရသည် ။ ခြောက်နာရီ ထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်ပဲ လိုတော့ တာကို အချိန်မီ ရောက်လာမယ်ဆိုသော သူ့ကို မည်သို့ စိတ်ချရတော့မည်နည်း။

ချည်နှောင်ထားသော ဖဲကြိုးကို ဖွင့်ပြီး စက္ကူကိုပါ ဖြေလိုက်သည် ။ ကတ်ထူစက္ကူပုံးထဲမှ အရာလေးက လှုပ်တုတ်တုတ်၊ အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည် နှင့် အားလုံးထဲမှ အာမေဇွတ်အမျိုးမျိုး ထွက် ကုန်ကြသည် ။

"ဟင် ..."

"အို ..."

"ဟာ ..."

ခွေးလေး၊ တယ်လီယာ ခွေးပုလေးတစ်ကောင်၊ ပါးစပ်ကို ပုဝါနှင့် စည်းထားသေးသည် ။ မွန်းနေဟန်ဖြင့် ရုတ်တရက် မထနိုင်သေး။ လည်ပင်းဖဲကြိုး၌ စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ခု။

ခိုင်မာက ယူကာ ရွက်နုကို ပေးလိုက်သည်။ ။ ရွက်နု မယူနိုင်၊ တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ဝင်သည့် အလား တဆတ်ဆတ် တုန်ကာ စကားပြောတတ်ခြင်းအတတ်ပင် ပျောက်ဆုံးနေလေပြီ။

"တို့ ဖတ်လိုက်မယ်နော်"

ခိုင်မာက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဖတ်လိုက်သည်။ ။

စန်းဂျိုက်လေး

နင့်ကို ယူမယ့်အစား ခွေးအမြီးဖြတ်ကို ယူမယ်ဟဲ့လို့ ပြောတာ မှတ်မိပါလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ မမှတ်မိခဲ့လဲ အခုတော့ မှတ်မိသွားပြီ ထင်ပါတယ်။

စန်း အလိုကျစေဖို့ အတွက် ခွေးအမြီးပြတ်ကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်တာပါ။

ဖိုးတေ

ရွက်နု မျက်လုံးတွေ ပြာဝေကုန်သည်။ ။ ခေါင်းကို မိုးကြိုးထိမှန်ခြင်း ခံလိုက်ရလေပြီ။

"ဟဲ့ ... ရွက်နု"

"ရွက်နု သတိထားဦးလေ ... နေဦး"

ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ အဖြစ်၊ လူတွေကို ဘယ်လို မျက်နှာပြရမလဲ။

ရွက်နု ခြေထောက်တို့ သည် ဦးနှောက်၌ အဆုံးအဖြတ် မပေးနိုင်ခင်

၌ အားသွန်ပြေးထွက်ခဲ့ သည် ။

"ရွက်နု ... နေဦး"

"အမယ်လေး"

"လုပ်ကြပါဦး"

နောက်က ပြေးလိုက်ကြသည် ။ ဘာမှ မကြား၊ ဘာမှ မသိတော့။

"အမယ်လေး ... လုပ်ကြပါဦး"

"ဒုန်း ... ဒုန်း"

ဘာတွေဖြစ်ကုန်သနည်း။ ရွက်နု နောက်ဆုံး သိလိုက်ရသည် က
ခေါင်းပူခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ကြယ်စုံလစုံ ထွန်းလင်းနေသော
ကောင်းကင်ပြာကြီး ချာချာလည်သွားခြင်းကိုပင်။

(၃)

နိုင်ရှင်း ထူပူသွားသည်။ ။

အိမ်ထဲမှ အုန်းအုန်းကျက်ကျက် အသံကြားလိုက်ရသည် နှင့် ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်း ခြေထောက်နှင့်မြေကြီး ထိတွေ့ခြင်းမရှိဘဲ အိမ်ထဲ ဇွတ်ရွတ်ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ ။

"စနိုးဂိုက်လေးကော ... စနိုးဂိုက်"

"နောက်ဖေးလှေကားပေါ်က လိမ့်ကျသွားလို့ "

"ဟာ ..."

နိုင်ရှင်း မီးဖိုခန်းကို ကွေ့ပတ်ကာ နောက်ဖေး လှေကားရင်း ရောက်သွားသည်။ ။

"မင်းကြောင့် ... ငနိုင်ရှင်း၊ ငါ ရိုက်ထည့်လိုက်ရရင်"

နိုင်ရှင်းမိခင် ဒေါ်အေးသက်က သားဖြစ်သူကို ဒေါသတကြီး ရိုက်ရန် ရွယ်သည်။ ။ ဒေါ်ခင် မလေးက လှမ်းဆွဲရင်း ...

"ဒီလိုဖြစ်မယ် မထင်လို့ ကျီစယ်မိတာပဲကွယ်၊ သူ့အပြစ် မရှိပါဘူး"

"ကျွန်တော့်အပြစ်ပါ မေမေ၊ ရိုက်ချင်ရိုက်ပါ၊ သား တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ သားကို ဒဏ်ပေးနိုင်ပါတယ်"

"ခုကာလ လူငယ်တွေများကွယ်၊ ချစ်တာတောင် စတန့်ထွင် ကျီစယ် ရတယ်လို့ ၊ ကြား ကြားဖူးပေါင်၊ ငါ့မြေးသာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင်တော့ မောင်ရင် မလွယ်ဘူးမှတ်"

ဘွားဘွား ဒေါ်မာလာက သူ့မြေး အသည်းကျော်အတွက် မခံရပ်နိုင် ဖြစ်နေပုံရသည် ။ စိတ် မထိန်းနိုင်ဘဲ ရင်ထဲမှ ခံစားချက် ပွင့်ထွက်လာ သည် ။ နိုင်ရှင်းက ...

"ဘွားဘွား ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးပါ၊ ကျွန်တော် ခံယူပါ့မယ်၊ ကျွန် တော် ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက ငပလီမှာ စနိုးဝိုက်ကိုတွေ့ပြီး ရှာဖွေ နေခဲ့တာပါ၊ ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်း သိရင် ဘယ်လိုလုပ် ကျီစယ်မိမှာ လဲ၊ ကျွ န်တော်က အံ့အားသင့်သွားစေချင်လို့ ပါ၊ နိုင်ရှင်းဆိုတာ စနိုးဝိုက်ကို င ယ်ငယ် ကတည်းက စွဲလန်းစွာနဲ့ ရှာဖွေပြီး လက်ထပ်တဲ့ လူအဖြစ် သိ စေချင်လို့ ပါ"

ချစ်သက်သေ တိုင်တည်မိကာမှ ရင်နင့်ရသည့် ဖြစ်အင်အတွက် သူ မည်ကဲ့သို့ တောင်းပန်ရရ တောင်းပန်ပါသည် ။ ချစ်ကျီစယ် မှားခဲ့သည် ကိုး။

"တိုင်း ... တိုင်း၊ ညည်းတို့ လူကြီးချင်းလဲ သွားတိုင်ပင် လိုက်ကြဦး လေ၊ ကျုပ်သဘောအရ ဆိုရင်တော့ ဒီပွဲကို ဆက်ပြီးတော့တောင် မကျင်းပချင်တော့ဘူး"

"မဟုတ်တာ အမေရယ်၊ အမေ့မြေးလေးပဲ နစ်နာမှာ ပေါ့၊ ပရိသတ် တွေက စားသောက်နေကြ ပြီ၊ လက်ဖွဲ့တွေလဲ လက်ခံထားပြီးပြီ၊ သတို့ သမီးနဲ့ သတို့ သား လိုက်လံမနုတ်ဆက်နိုင်တာကလွဲရင် အားလုံးဟာ ထုံးစံအတိုင်း လည်ပတ်နေတာပဲ"

ဒေါ်ခင်မလေးက ရှင်းပြသည် ။ နိုင်ရှင်းတို့ သားအမိမှာ မျက်နှာပျက်

၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေ ကြသည် ။ ဘာမှ ဝင်မပြောသာ။ ဦးအောင်လတ်ကသာ ...

"ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်လေးရာ၊ လူငယ်တွေရဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ လွဲမှားတဲ့ အပြုအမူလေးပေါ် လိုက်ပြီး လူကြီးတွေကပါ အမျက်ထွက်ကြမယ်ဆိုရင် မမှားယွင်းသင့် အမှားတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ ပေါ့ဗျာ၊ ကဲ ... ခင်မလေး သွားဧည့်ခံလိုက်ကြဦး၊ မောင်နိုင်ရှင်းပါ လိုက်သွား၊ ဟန်မပျက်သာ ပွဲပြီး အောင် ကျင်းပလိုက်ကြ၊ ပွဲပြီးသွားမှ ညှိနှိုင်းကြတာပေါ့"

နိုင်ရှင်း တုန်လှုပ်သွားသည် ။ လူကြီးတွေ၏ ဆုံးဖြတ်ချက် ခုံရုံးအပေါ် သူ့နှလုံးသား တင်ထားရပါလား။

အကယ်၍ သာ သူ့အား ဘွားဘွား စိတ်ဆိုးသကဲ့သို့သာ ရွက်နုဖခင်ပါ စိတ်ဆိုးမည်ဆိုပါက မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးသွားမည်။ နောက် ရွက်နု သဘောထား။

"မြတ်စွာဘုရား ... စနိုးဂိုက်လေး အမြန်သတိရ လာပြီး အဖြစ်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ စေ" ဟု ရင်တွင်း၌ ကြိတ်၍ ဆုတောင်းနေရသည် ။

"သွားကြ ... ညည်းတို့ သာ သွားကြ၊ ကောင်လေးကော လိုက်သွား၊ ငါတော့ ငါ့မြေးကိုပဲ စောင့်နေမယ်"

"အမေ့ကိုပါ ဆေးတစ်လုံးလောက် တိုက်ထားမှ နဲ့ တူတယ် အစ်ကိုကြီး"

"ငါ့ကို ဆရာမလုပ်နဲ့ ခင်မလေး ... သွားစမ်း၊ ငါ့ဒေါသ သိပ်မထွက်ခင် သွားကြတာ ကောင်းတယ်"

ဦးအောင်လတ်က မျက်ရိပ်ပြလိုက်သဖြင့် နိုင်လင်းမှာ ရွက်နုမျက်နှာ

လေးကို စိတ်ထိခိုက်စွာ မြတ်နိုးစွာ နှမြောစွာဖြင့် မခွဲနိုင် မခွာရက်နိုင်သ
ည့်အလား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ လေးကန်သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့်
လှမ်းထွက်ခဲ့သည်။ ။

ဒေါ်ခင်မလေးတို့ လည်း သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချပြီး ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ။

သူမိခင်ကတော့ မျက်စိမျက်နှာ သိပ်ပျက်နေရှာသည်။ ။ သားအမှား
အတွက် သူမပါ မျက်နှာ ငယ်ရရှာသည်။ ။ မိဘမျက်နှာ အိုးမည်းသုတ်သ
ည့်သား ဖြစ်ရလေပြီ။

ယူကျုံးမရခြင်းနှင့်အတူ ရောင်စုံမီးလုံးအောက်က
ရောင်စုံလူသားများ ၊ သံစုံတီးဝိုင်းတေးသံ များ အောက်သို့ သူ တစ်လှမ်း
ချင်း လှမ်းခဲ့လေသည်။ ။

သတို့ သမီး မပါပဲ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ လိုက်
ဧည့်ခံနေသော သတို့ သား ကမ္ဘာမှာ သူတစ်ဦးတည်း ရှိဖူးလိမ့်မည် ထင်
ပါသည်။ ။

ရင်တွင်းသောကကို လုံခြုံသော ဟန်ဆောင်မှုသော့ဖြင့် ခတ်ကာ အ
ပေါ်ယံ အပြုံးလေးနှင့် လိုက်လံနှုတ်ဆက်နေရတော့သည်။ ။

မေးကြသည် က ရွက်နုကိုသာ။

"လှေကားပေါ်က ချော်ကျသွားလို့ သတိလစ်နေတယ်" ဟု ဒိုင်ခံဖြေ
နေသည်။ ။

မယုံကြည်သူ ရင်းနှီးသူများ ၊ သူငယ်ချင်းများကတော့ မေ့မြောနေ
သော ရွက်နု (ခေါ်) စန်းဝိုက် ရှိရာသို့ ကိုယ်တိုင်သွားကြည့်ကြသေးသည်

။

ထူးဆန်းသော ကျီစယ်မှုကြောင့် ထူးဆန်းသော မင်္ဂလာပွဲကို မအီမ

လည်ကြီး ကျင်းပလိုက်ရ သည် ။

မျက်နှာနီရဲနေသော ဖခင်နှင့် ရွက်နု၏ ဖခင်ကြောင့် ပွဲပြီးလျှင် မည်ကဲ့သို့သော အခြေအနေ များ နှင့် ရင်ဆိုင်ရဦးမည်ကို သူ မခန့်မှန်းတတ်တော့။

"စနိုးဂျိုက်လေးရယ် ... ပြန်သတိရပါတော့"

သူ့ရင်တွင်း ကြိတ်၍ ဆုတောင်းနေမိသည် ။

ပုံပြင်ထဲကကဲ့သို့သာဆိုလျှင် အိမ်ရှေ့မင်းသားလေးရောက်ပြီး အနမ်းလေး ပေးလိုက်ရုံနှင့် စနိုးဂျိုက်ကလေး အသက်ဝင် နိုးထလာသည် ။

ယခုလည်း သူ အနမ်းပေးလိုက်လျှင် နိုးထ လာလေမလားဟု ရူးကြောင်သောအတွေးကို သူ တွေးမိလိုက်ပြန်သည် ။

နမ်းဖို့ နေနေသာသာ ဘွားဘွား၏ မျက်လုံးဒဏ်ကောင့် အနားသီရန် ပင် ခက်ခဲနေရပြီ။
